

EGO FABER

EGO
FABER
MAURICE SELEKY

Anthos|Amsterdam

ISBN 978 90 414 1413 7

© 2010 Maurice Seleky

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Stewart Hardy

Foto auteur Merlijn Doornik

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Wommelgem

Voor Donna

*'And all the memories of the pubs
And the clubs and the drugs and the tubs
We shared together,
Will stay with me forever...'*

– 'Music when the lights go out'
(The Libertines, 2004)

PROLOOG

We zijn er allemaal, maar dit keer voor het laatst.

Rein zit naast me op de tweede rij. Hij draagt een zwarte zonnebril en zit voortdurend aan zijn neus, alsof hij verkouden is of heel verdrietig. Misschien is hij het allebei. Hij heeft me voor het begin van de dienst een lijntje coke aangeboden. 'For old times sake,' zei hij in de wc, terwijl hij met zijn sleutel in het envelopje stond te poken. Ik sloeg af, want ik wilde mezelf niet nog een keer verdoven. Niet op deze dag, niet nu.

Zara zit op de voorste bank. Ze draagt het zwarte jurkje dat ze ook droeg toen we haar voor het eerst tegenkwamen in Paradiso, zoveel jaren geleden. De uitdrukking op haar gezicht is die van een oorlogsweduwe – trots en ongenaakbaar, maar vanbinnen vol angst om het offer dat is gebracht te bezoedelen door het tonen van haar ware gevoelens.

Naast haar zit de moeder van Ego, zichtbaar verouderd, maar eigenlijk nog mooier geworden. De bijenkoningin die nog eenmaal laat zien dat ze vruchtbaar is, nu haar kroost en hoop op nageslacht te vroeg uit haar leven is verdwenen.

De rijen achter ons zijn gevuld met oude schoolvrienden, medestudenten, mooie jongens en meisjes uit het nacht-

leven, vrienden uit zijn nieuwe leven – waar wij zo weinig van mee hebben gekregen – in hun gesteven uniformen en zelfs onze dealer M., die er in zijn donkerblauwe pak uitziet als de koning van Marokko.

En ook Ego is er. Natuurlijk is hij er.

Ego Faber, gevallen engel, de dapperste jongen die ik ooit heb gekend.

Hij ligt in zijn kist met de gracieuze schoonheid van een vampier, in staat om ieder moment zijn ogen open te slaan en de nacht in te duiken op zoek naar vers bloed.

De dienst wordt geleid door een dominee. Hij is een statige en waardige man die goed weet waar hij God moet zoeken. Voordat hij begint over het wonderlijke leven van de jonge Ego Faber en diens tragische dood, klinkt, op verzoek van Zara, The Cure (het nummer heet ‘Lovesong’).

*Whenever I'm alone with you
You make me feel like I am young again
Whenever I'm alone with you
You make me feel like I am fun again*

Ik kijk naar Zara en zie hoe zij het liedje geluidloos woord voor woord meezingt. Ik beseft dat zij nooit van mij zal kunnen houden, niet zoals ze van Ego hield.

Nu breekt alles los, er is eindelijk plaats voor mijn verdriet. O, de miljoenen die we verloren hebben, de huizen, de banen, de auto's, de meisjes en de tijd – alles lijkt zo ver weg. Alleen het blauw, de kleur van de kater, is nog over van onze dromen.

Want niemand brengt mij de jeugd terug, de jaren waar ik naar verlang, de dagen die echt achter me liggen, ook al le-

ken ze zoveel te beloven toen ze nog maar net waren begonnen. En niemand zal je dit verhaal vertellen, ook al weet iedereen over wie ik het heb.

Vrijwel alles wat je wilt weten, heeft met het meisje te maken. Nee, dit is geen verhaal van liefde. Dit is het getuigenschrift van een obsessie. Alles wat je nu zult lezen, is de herinnering aan Ego Faber en zijn verschrikkelijke muze – Zara.

En ook ik speel in deze geschiedenis een rol, want ben ik niet degene die Ego Faber de dood in heeft gejaagd?

Ik ben in niemandsland nu.

Ik weet dat ik tot generatie Y behoor en volgens de statistieken tot heel veel in staat; ik weet van de crisis, de shit die is uitgebroken, ik weet van de griep, ik weet van Wilders, ik weet van alles wat ooit van belang leek, maar ik geloof niet dat het mij nog iets kan schelen. Ik ben een kind van mijn tijd, maar mijn tijd is al voorbij.

Ik ontdek mijn eerste grijze haren en vraag me af of ik ooit kinderen zal krijgen. Ik heb geen iPhone, ik maak me niet druk om de opwarming van de aarde, de bankiers, het rookverbod of de opkomst van China en India. Ik twitter niet, ik dweep niet met Barack Obama en ik kijk nooit meer in de spiegel.

Misschien krijgt alles weer richting en een doel, hervind ik mijn onschuld, mijn jeugd, mijn vermogen tot bewonderen, maar tot die tijd verkeer ik in een staat van verlamming, een toestand van stilte, met maar één gedachte die me in beweging, in leven houdt – I LOVE EGO FABER.

COMPOSITIE 1

Het is de dag van de maanlanding: vandaag wordt er geschiedenis geschreven. Het is de dag van de val van de Muur. Het is de dag van de zwaartekracht, de dag van de revolutie. Het is de dag van Adam, van Eva, de oerknal, het is de dag van Duitse tanks die de Poolse grens oversteken, het is de dag van Coca-Cola, van Chanel No. 5, de dag van de olie, het goud, de dag van vuur en vliegen, van buskruit en geld, de dag van de boekdrukkunst, de dag van Picasso en van Maradona – vandaag is de eerste dag waarop ik niet langer bij mijn ouders zal wonen.

Ik zit in de trein met twee weekendtassen vol kleren. Mijn portemonnee is gevuld met geld dat mijn vader me in een opwelling op het station heeft toegestopt. Ik heb mijn vader nog nooit emotioneel gezien, maar ik zag wel dat zijn handen licht trilden toen hij me het geld en het door hem betaalde treinkaartje naar de stad gaf.

Mijn moeder heeft me tien blikken maïs, bonen en soep meegegeven die ze nog over had uit onze schuilkelder.

In de aanloop naar de millenniumwisseling was ze opeens doodsbenuwd geworden en gaan hamsteren als voorbereiding op het ergste. Iedere dag kwam ze als een roofdier

met prooi terug uit de supermarkt. Alles voldeed, zolang het maar lang houdbaar was. Om haar een plezier te doen, kocht mijn vader een tweede vriezer om extra voorraden die niet ingeblikt konden worden te kunnen opslaan. Het leek wel alsof de bug een bom zou zijn, maar wij zaten er in elk geval warm bij als er onverwacht oorlog mocht uitbreken. Onze kelder bevatte in december 1999 voor vijf jaar ingeblikt en ingevroren voedsel.

Als ik met mijn tong over mijn mondhoek strijk, proef ik het zilt van mijn moeders tranen en dat van mezelf. Mijn ouders blijven ondraaglijk lang op het perron staan, terwijl de trein langzaam snelheid begint te maken. Na een tijdje zwaai ik niet meer terug. Mijn broertje is in de auto blijven zitten. Het is 11 september 2001 en ik ben op weg naar Amsterdam.

Ik ken niemand in de stad. Ja, een paar jongens van mijn middelbare school, die rechten zijn gaan studeren en nu ontgroening doen bij het corps. Heel even heb ik overwogen om me bij hen aan te sluiten, maar na het gymnasium wilde ik mezelf nooit meer in een keurslijf laten wringen. Dus ik heb uiteindelijk gepast. Ik hoorde Rogier of Ewout, of hoe die jongens ook heten, denken: daar gaat je leven, zonder het corps bereik je niets in de wereld.

Misschien hebben ze gelijk, maar hun gelijk kan me gestolen worden. Net zoals hun grijns, hun nieuwe vrienden voor het leven, hun corpshuizen en hun corporale vriendinnetjes. Die krijg ik toch nog wel een keer.

Als alles goed gaat.

Voor nu wil ik meer. Ik wil dromen en verlangen. Ik wil avontuur en experiment, ik wil oud en nieuw. Ik wil geen baas, geen mores of codes die me dwingen, die me buigen.

Ik wil alles of niets. Ik neem geen genoegen met mogelijkheden en opties, ik wil kansen. Ik wil een gebroken hart, ik wil pijn en nachtmerries, ik wil afgronden en executiepelotons. Ik wil iets echts, iets wat rest en beklijft. Ik wil voelen. Leve het donker en het licht. Leve het hier, het nu, maar ook het gisteren, de steppes tijd die achter me liggen. Ik wil vliegen en reizen, dolen en schrijven. Ik wil dood en leven.

Ik zit al een uur in de trein en zie de stations van Rotterdam, Delft en Den Haag aan me voorbijtrekken. Passagiers stappen in en uit, marcheren soms vastberaden door de trein, alsof ze in een volgende coupé iemands leven moeten redden.

Ik heb zin om weg te doezelen, zeker nu de trein stilstaat in een weiland, maar dan schuiven de elektrische deuren open. Een jongen komt rokend de coupé binnen, die op mij na leeg is. Hij telefoneert luidkeels.

‘Dit zal alles veranderen. Echt! Nu is niets nog zeker,’ zegt de jongen ernstig. Hij is van mijn leeftijd, maar daarmee houden de overeenkomsten op. Deze jongen is wezenlijk anders.

Hij is mooi – op een bijzondere manier. Ondanks zijn zwarte zonnebril zie ik dat zijn gelaatstrekken een bijna vrouwelijke regelmaat vertonen. Hij is aanwezig met een autonome uitstraling. Zijn charisma is ongetwijfeld uitermate particulier. Deze jongen is de enige in zijn soort. Het valt me op dat hij alleen maar zwart draagt. De enige kleur die ik bespeur is die van de rode wijzer van zijn horloge.

‘Ik moet ophangen. Bel me later terug. Ja?’ zegt hij en hij klapt zijn telefoon dicht. Hij heeft me in het oog gekregen en komt me inhalerend tegemoet lopen. Hij zet zijn zonnebril niet af.